

Sygn. akt IV CSK 325/14

POSTANOWIENIE

Dnia 19 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z wniosku Powiatu W.
przy uczestnictwie Gminy Miasta W.
o wpis,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 19 marca 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w G.
z dnia 27 września 2013 r., sygn. akt III Ca [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od wnioskodawcy na rzecz uczestniczki kwotę 120 (sto dwadzieścia) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Według art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten pozostaje w zgodzie z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzanie środków ograniczających dostęp do sądu najwyższego szczebla.

Powiat W., przytaczając jako podstawy kasacyjne naruszenie art. 103 ust. 3 ustawy z dnia 13 października 1998 r. - Przepisy wprowadzające ustawy reformujące administrację publiczną (Dz.U.1998.133.872) oraz art. 2a i art. 6a ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (j.t.Dz.U.2013.260), uzasadnił żądanie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania oczywistą jej zasadnością ze względu na pominięcie przy rozpoznawaniu jego wniosku o wpis do księgi wieczystej, dotyczącego działki drogowej, art. 103 ust. 3 ustawy z dnia 13 października 1998 r. - Przepisy wprowadzające ustawy reformujące administrację publiczną.

Tak umotywowany wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zasługuje na uwzględnienie.

W art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., dotyczącym przyjęcia skargi do rozpoznania ze względu na oczywistą jej zasadność, chodzi o łatwo dostrzegalne, mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy uchybienie przepisom prawa. Według utrwalonej linii orzecznictwa Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ §1 pkt 4 k.p.c. tylko wtedy, gdy wskazana w niej wadliwość zaskarżonego orzeczenia jest dostrzegalna *prima facie*, bez potrzeby dokonywania głębszej analizy (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2011 r., I PK 237/10, z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, z dnia 24 lutego 2012 r., V CSK 225/11). W sprawie nie ma podstaw do stwierdzenia takiego naruszenia prawa.

W ocenie Sądu Okręgowego dokumenty załączone do wniosku o wpis do księgi wieczystej i jego treść nie dawały w świetle art. 2a i art. 6a ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych podstaw do dokonania żadanego wpisu. Ocena ta nie budzi wątpliwości i pozostaje w zgodzie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego zajęтым w analogicznej sprawie z udziałem tych samych uczestników (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 stycznia 2015 r., IV CSK 313/14). W szczególności dokonując tej oceny Sąd Okręgowy nie mógł ze względu na zakres kognicji sądu wieczystoksięgowego (art. 626⁸ k.p.c.) w ogóle naruszyć art. 103 ust. 3 ustawy z dnia 13 października 1998 r. – Przepisy wprowadzające ustawy reformujące administrację publiczną przez jego niezastosowanie, a to z powodu niepowołania tego przepisu przez wnioskodawcę jako podstawy żadanego wpisu.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej wnioskodawcy do rozpoznania, a o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zgodnie z art. 520 § 3 k.p.c. w związku z § 7 pkt 5 i § 12 ust. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. 2013. 490).